

Arrest

nr. 285 011 van 17 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X, vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door haar moeder X, op 2 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De minderjarige verzoekster dient op 17 augustus 2020, met de hulp van haar moeder, een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Verzoekster wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 20 september 2021.

1.3. Op 18 oktober 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoekster tot niet-ontvankelijkheid van haar verzoek.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“A. Feitenrelaas

Je verklaart een staatsburger van Tanzania te zijn geboren te Ndugumbi, binnen Dar Es Salaam. Je bent nog minderjarig. Je ging er naar school. Enkele maanden voor je vertrek uit Tanzania ging je samen met je ouders bij de familie van je vader wonen in Masumo. Jouw vader werkte als vrachtwagenchauffeur. Je hebt in september 2016 jouw land van herkomst verlaten in het gezelschap van jouw moeder en jouw broer. Op 06 april 2017 diende jouw moeder een verzoek om internationale bescherming in (xxxx) dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Jouw moeder haalde hierbij aan het land te hebben verlaten uit vrees voor een besnijdenis in jouw hoofde. Dit verzoek werd op 24 december 2019 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw moeder ging in beroep tegen deze beslissing maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 18 juni 2020 dit beroep verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 17 augustus 2020 diende je in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek vermeld je dat je vader en je moeder steeds ruzie hadden omdat je vader jou wou besnijden terwijl jouw moeder hier tegen gekant was. Je verklaart dat een besnijdenis bij de cultuur hoort en dat iedereen in de familie van je vader werd besneden. Omdat jouw moeder vreesde jou niet tegen een besnijdenis te kunnen beschermen besloot ze samen met jou en jouw broer Tanzania te verlaten.

Ter ondersteuning van jouw asielrelaas leg je volgende documenten neer: een attest dat jij geen besnijdenis onderging, het huwelijkscertificaat van jouw ouders, medische documenten van jouw broer en jouw moeder, jouw geboortecertificaat en dat van jouw broer, het paspoort van jouw moeder en de identiteitskaart van jouw moeder.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen. Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er voor een verzoek om internationale bescherming, dat overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid in zijn naam werd ingediend, een eindbeslissing werd genomen. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit jouw verklaringen op het Commissariaat generaal en de opmerkingen van jouw moeder dat jouw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk berust op dezelfde gronden die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, waarvoor de beslissing vanaf nu definitief is. Je herhaalt namelijk te vrezen door jouw vader gedwongen te worden een besnijdenis te ondergaan. Er werd echter in het kader van jouw moeders verzoek om internationale bescherming reeds geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze vrees. Dit omdat jouw moeder zelf geen besnijdenis onderging en zij niet kon verduidelijken of jouw vader hier al dan niet een probleem in zag. Ook jouw grootmoeder aan vaderskant en jouw tante aan vaderskant zouden volgens jouw moeder niet besneden zijn, wat het aandringen op een besnijdenis door jouw vader des te opmerkelijk maakt. Evenmin

kon jouw moeder overtuigen voldoende stappen te hebben ondernomen om jouw besnijdenis te vermijden, zodat er geen geloof werd gehecht aan het feit dat deze vrees in jouw hoofd aanwezig was. Ook de verklaring van jouw moeder destijds dat zij initieel deze vrees niet ernstig nam bevestigt dit vermoeden. Bijgevolg kon jouw moeder allerm minst overtuigen wat deze vrees voor besnijdenis betreft. Haar verzoek werd dan ook op 24 december 2019 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Jouw moeder ging in beroep tegen deze beslissing maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op 18 juni 2020 dit beroep verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Jij was evenmin in staat hier nieuwe elementen toe bij te brengen. Je herhaalt louter dat dit voor ruzie zorgde tussen jouw ouders en dat er geen manier zou zijn om een besnijdenis te vermijden (notities persoonlijk onderhoud (verder CGVS) p.5). Zelf zou je echter gedurende je verblijf in Tanzania nooit geconfronteerd zijn geweest met deze druk je te laten besnijden en niet te weten hoe lang jouw vader hier al op aandrong (CGVS p.12-13). Bovendien verklaar je, in tegenstelling tot jouw moeder, dat iedereen in de familie van jouw vader besneden is, inclusief jouw grootmoeder. Deze afwijkende verklaring wijst er des te meer op dat besnijdenis een onderwerp is dat niet leefde binnen jouw familie. Je haalt dan ook geen enkel element aan dat de eerdere beoordeling omtrent jouw vrees voor besnijdenis in een ander daglicht stelt.

Waar je daarnaast meent dat je in Tanzania niet naar school zal kunnen, dat je je school in Tanzania opnieuw zal moeten doen en wel omdat je er al vijf jaar weg bent en waar jouw advocaat aanhaalt dat jij verwesterd bent en je je moedertaal niet meer spreekt, dient te worden vastgesteld dat dit evenmin een grond inhoudt om jou internationale bescherming toe te kennen. Je geeft aan dat niet Swahili niet zo goed meer spreekt, maar je verklaart tegelijkertijd ook met je moeder soms nog Swahili te praten (CGVS p.12). Wanneer de dossierbehandelaar erop terug kwam en je vroeg waarom je niet naar school zou kunnen, verwees je opnieuw naar de feiten die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, namelijk dat je vader er achter zal komen en je zal meenemen naar Masoma en meisjes daar niet naar school gaan (CGVS p.16). Dit is onvoldoende om aan te nemen dat een terugkeer naar Tanzania een vrees voor vervolging of op ernstige schade zou opleveren. Je haalt geen andere redenen aan waarom een terugkeer na een verblijf in België jou problemen zou bezorgen. Evenmin haalt jouw advocaat hier concrete elementen toe aan. Evenmin haalt je enige concrete mogelijke gevolgen aan vanwege de poging tot verkrachting die je in België zou gekend hebben. Hoewel de impact op jouw welzijn van dergelijke feiten absoluut niet onderschat wordt, is de enige reden waarom dit volgens jou een terugkeer in de weg staat het feit dat je de gerechtelijke zaak tegen deze mannen wil verderzetten (CGVS p.16-17). Deze door jou aangehaalde elementen zijn dan ook onvoldoende gegrond om een afzonderlijk verzoek voor jou te rechtvaardigen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Het feit dat je een medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat jij niet besneden bent is niet in staat om aan te tonen dat je daadwerkelijk een risico zou lopen om besneden te worden. De identiteitsdocumenten van jou, jouw moeder en jouw broer kunnen evenmin een vrees voor besnijdenis aantonen. Deze documenten kunnen namelijk louter een aanwijzing vormen voor jullie identiteit maar kunnen op geen enkele manier aantonen dat er een vrees voor besnijdenis zou bestaan in jouw hoofd. Ook de huwelijksakte van jouw ouders is hier niet toe in staat, het gegeven dat jouw moeder met deze man gehuwd is kan niet aantonen dat deze ook op jouw besnijdenis zou aandringen. De medische documenten van jouw moeder en jouw broer waaruit blijkt dat zij HIV positief zijn tonen ook op geen enkele manier aan hoe dit in jouw hoofd voor problemen kan zorgen bij een terugkeer naar Tanzania.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat je geen eigen feiten hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van het artikel op haar situatie toe. Zij herhaalt haar vrees slachtoffer te worden van genitale verminking en stelt dat zij de bescherming van haar land van herkomst niet kan inroepen omdat de lokale autoriteiten zich niet bemoeien met dergelijke zaken.

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto het gelijkheidsbeginsel.

Zij werpt op dat, in tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing wordt vermeld, zij het persoonlijk onderhoud op het CGVS niet heeft afgelegd in het bijzijn van enige voogd.

Tevens klaagt verzoekster aan dat de verwerende partij heeft nagelaten om te motiveren waarom zij geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij getraumatiseerd is wegens haar verkrachting in België.

Verder betoogt zij dat het feit dat haar moeder niet besneden is, geen reden mag zijn om te oordelen dat zij ook geen vrees moet hebben om te worden besneden. Zij licht toe: *“Verzoekers moeder is geen kind van verzoekers vader maar de echtgenote. De kinderen worden in dergelijke families anders behandeld dan een vrouw. Een vrouw kan je altijd verstoten, achterlaten of scheiden. Bij een kind is deze elementen uitgesloten. Een kind is uw eigen bloed en uw vrouw niet. Dit is de denkwijze in de derdewereldlanden. Verweerster heeft nagelaten om met dit denkwijze van de derdewereldlanden rekening te houden.”*

Verzoekster klaagt voorts aan dat de commissaris-generaal heeft nagelaten om rekening te houden met de gevolgen van haar verkrachting bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zij stelt zich hierbij de vraag wat als zij ontmaagd is door de verkrachter.

Ook meent zij dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar moeder en broer HIV hebben.

Verder wijst verzoekster erop dat zij in haar land van herkomst nooit werd geconfronteerd met druk om te worden besneden omdat zij zeer jong was en in die leeftijd niet ieder kind werd besneden.

Verzoekster verwijst nog naar landeninformatie van augustus 2021 waarin wordt gesteld dat, hoewel vrouwelijke genitale verminking strafbaar is gesteld, deze praktijk wijdverspreid blijft.

2.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal heeft nagelaten te motiveren waarom zij geen subsidiaire bescherming krijgt op grond van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar §39 van het arrest Elgafaji over de *‘sliding scale’*.

3. Aanvullende nota

Verzoekster legt op 12 januari 2023 alsook ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aanvullende nota's neer. Deze aanvullende nota's gaan gepaard met volgende stukken:

- *“Stukken over aanranding van juffrouw”*;
- *“Medische stukken van haar moeder en broer”*;
- *“Attest van psycholoog”*.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is

de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Bijzondere procedurele noden

5.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

5.2. Het CGVS heeft op grond van het geheel van de gegevens in haar administratief dossier overwogen dat er in hoofde van verzoekster bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Volgende specifieke steunmaatregelen werden blijkens de bestreden beslissing genomen: *“Meer bepaald werd er je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van*

jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.”

Verzoekster voert in voorliggend verzoekschrift aan dat, in tegenstelling tot wat hoger wordt gemotiveerd, zij niet in het bijzijn van enige voogd werd gehoord op het CGVS en doet wat wordt gesteld in de bestreden beslissing af als een knip- en plakfout.

Nazicht in het administratief dossier leert echter dat, hoewel de voorpagina van de notities van het persoonlijk onderhoud aanduidt dat de voogd (verzoeksters moeder) niet aanwezig was tijdens het gehoor, haar moeder wel degelijk aanwezig was. Zo blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat op het einde van het gehoor, haar moeder gevraagd werd of zij opmerkingen heeft bij de aanvraag van haar dochter (NPO, p. 17). Haar moeder heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt en heeft opmerkingen geformuleerd alsook documenten toegevoegd, zoals op correcte wijze vermeld in de bestreden beslissing.

Verder werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van het gehoorverslag oordeelt de Raad dat de betrokken protection officer tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoekster, waaronder ook voor de (poging tot) verkrachting waarvan zij in 2019 in België het slachtoffer is geweest. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoekster toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat haar zou zijn overkomen, ook over wat haar is overkomen in België (NPO, p. 17). De gratuite bewering dat de verwerende partij heeft nagelaten hiermee rekening te houden en zij daarenboven zou hebben nagelaten hieromtrent te motiveren, kan dan ook niet ernstig worden genomen.

5.3. Gelet op wat voorafgaat, toont verzoekster met haar betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

6. Beoordeling

6.1. De minderjarige verzoekster dient op 17 augustus 2020 bij de Belgische asiendiensten, met hulp van haar moeder, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

6.2. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard te zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

6.3. Na lezing van het administratief dossier dient, in navolging van de commissaris-generaal, te worden vastgesteld dat verzoekster ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.

6.4. In casu oordeelt de commissaris-generaal vooreerst terdege dat het beschermingsverzoek van verzoekster hoofzakelijk berust op dezelfde gronden die haar moeder aanhaalde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Zo verklaart verzoekster te vrezen dat zij door haar vader zal worden gedwongen een besnijdenis te ondergaan.

Dit element werd reeds besproken in het kader van het beschermingsverzoek van verzoeksters moeder. Daarbij heeft de commissaris-generaal op 24 december 2019 besloten dat er geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld omdat verzoeksters moeder zelf geen besnijdenis onderging en zij niet kon verduidelijken of verzoeksters vader hier al dan niet een probleem in zag. Zo zouden verzoeksters grootmoeder en tante aan vaderskant volgens haar moeder niet besneden zijn, wat het aandringen op een besnijdenis door haar vader niet aannemelijk maakt. Evenmin kon verzoeksters moeder overtuigen voldoende stappen te hebben ondernomen om verzoeksters besnijdenis te vermijden, zodat er geen geloof werd gehecht aan het feit dat deze vrees in verzoeksters hoofde aanwezig was. Ook de verklaring van haar moeder destijds dat zij initieel deze vrees niet ernstig nam, versterkt dit vermoeden. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 237 191 van 18 juni 2020 omdat verzoeksters moeder niet aanwezig was en evenmin werd vertegenwoordigd ter terechtzitting. De beslissing in het kader van het beschermingsverzoek van verzoeksters moeder moet bijgevolg als vaststaand en definitief worden beschouwd.

Verzoekster bekritiseert in haar verzoekschrift de vaststellingen die in het kader van het beschermingsverzoek van haar moeder werden gemaakt. De Raad wijst erop dat verzoekster de mogelijkheid om een eigen beschermingsverzoek in te dienen niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de definitieve beslissing die werd genomen ten aanzien van haar moeder (zie RvS 15 september 2004, nr. 134.977). De Raad is gebonden door de beslissing in het kader van het beschermingsverzoek van verzoeksters moeder die als vaststaand en definitief wordt beschouwd.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van verzoeksters eigen elementen aangehaald in haar beschermingsverzoek. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de zaak rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen afgelegd door familieleden en steunen op dezelfde asielmotieven.

Waar in het kader van het beschermingsverzoek van haar moeder reeds werd besloten dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt omwille van een vrees voor besnijdenis in hoofde van haar dochter een nood aan internationale bescherming te hebben, kan de commissaris-generaal bijgevolg terecht besluiten dat verzoekster op basis van dezelfde vrees als haar moeder om gedwongen te worden besneden evenmin een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

6.5. Daarbij moet nog worden gewezen op de bemerking van de commissaris-generaal dat verzoekster gedurende haar verblijf in Tanzania nooit zou zijn geconfronteerd met deze druk om zich te laten besnijden. Evenmin wist zij hoelang haar vader hier al op aandrang (NPO, p. 12-13).

Ter vergoelijking legt verzoekster uit dat zij toen zeer jong was en dat op die leeftijd niet ieder kind wordt besneden. Het blijft hier evenwel bij een loutere bewering die niet wordt onderbouwd door objectieve landeninformatie. In de rapporten waarnaar verzoekster verwijst, wordt enkel aangegeven dat, hoewel vrouwelijke genitale verminking strafbaar is gesteld, deze praktijk wijdverspreid blijft. Er kan uit de landeninformatie evenwel niet blijken dat het om een systematische praktijk gaat die alle Tanzaniaanse vrouwen treft. Integendeel, uit de weigeringsbeslissing van 24 september 2019 genomen ten aanzien van verzoeksters moeder blijkt dat de prevalentiegraad van vrouwelijke genitale mutilatie in Tanzania 10% bedroeg in de periode 2015-2016 (laatste beschikbare cijfers), wat maakt dat het objectieve risico aldus beperkt is en van verzoekster redelijkerwijze mag worden verwacht dat zij concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat er voor haar een risico op besnijdenis bestaat bij terugkeer naar Tanzania (zie AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, weigeringsbeslissing van 24 september 2019 in hoofde van verzoeksters moeder: *“Reste à savoir si le contexte objectif dans votre pays ne pourrait faire naître une crainte de persécution dans le chef de votre fille. Or, tel n’est pas le cas en l’espèce. En effet, le taux de prévalence des mutilations génitales en Tanzanie s’élevait en 2015-2016 (derniers chiffres disponibles) à 10% au niveau national. Le risque objectif est donc limité et en l’absence d’éléments de contexte personnels et individuels indiquant un risque accru dans le chef de votre fille, la crainte que vous évoquez ne peut être considérée comme fondée.”*)

Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in haar land van herkomst volstaat in casu niet om aan te tonen dat verzoekster aldaar daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd of hiertoe daadwerkelijk een risico loopt. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor besnijdenis in concreto aan te tonen en blijft hiertoe in gebreke.

Verzoekster gaat er met haar betoog overigens volledig aan voorbij dat haar verklaring dat iedereen in de familie van haar vader besneden is (NPO, p. 14), afwijkt van hetgeen haar moeder eerder aangaf in het kader van haar eigen beschermingsverzoek (zie AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, weigeringsbeslissing van 24 september 2019 in hoofde van verzoeksters moeder: *“Questionnée sur le contexte familial dans lequel vous viviez en Tanzanie, vous expliquiez ne pas avoir été excisée, et que votre belle-mère était opposée à cette excision. Vous ajoutez que votre belle-soeur, donc la soeur de votre mari, n’était pas excisée (voir NEP, p.16 et p.17). Le CGRA peut considérer qu’il est peu vraisemblable que dans ce contexte, tel que vous le décrivez, l’ensemble de la famille de votre mari se soit positionnée en faveur de l’excision de votre fille. Par ailleurs, notons également que le CGRA ne comprend pas pour quelle raison, alors que cette pratique ne semble pas être une obligation familiale, et ce, d’autant plus que vous-même n’avez pas été excisée, il vous ait été impossible de vous opposer à l’excision de votre enfant.”*).

De commissaris-generaal stelt terecht dat deze afwijkende verklaring er eens te meer op wijst dat besnijdenis een onderwerp is dat niet leefde binnen verzoeksters familie. Het betoog dat verzoeksters positie niet vergelijkbaar is met die van haar moeder kan niet overtuigen nu haar moeder verklaarde dat haar schoonmoeder zich verzette tegen besnijdenis en haar schoonzus zelf niet besneden was.

Verzoekster haalt aldus geen enkel element aan dat de eerdere beoordeling van haar vrees voor besnijdenis, in het kader van haar moeders beschermingsverzoek, in een ander daglicht stelt.

Vermits geen geloof wordt gehecht aan haar vrees gedwongen te worden besneden in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, kan niet dienstig worden aangevoerd dat zij in Tanzania geen bescherming kan krijgen.

6.6. Verzoekster klaagt aan dat geen rekening werd gehouden met de gevolgen van haar verkrachting bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Zonder de feiten te minimaliseren, stelt de Raad vooreerst vast dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat het om een poging tot verkrachting gaat en niet om een verkrachting zoals in het verzoekschrift wordt voorgehouden (NPO, p. 9). Uit de documenten bijgebracht middels aanvullende nota, met name het attest psychotherapie, de brief van de justitie-assistent werkzaam bij de dienst Slachtofferhulp naar aanleiding van de strafuitvoering van de dader, en de ingevulde slachtofferfiche, kan evenmin blijken dat de feiten waarvan verzoekster in 2019 het slachtoffer werd een verkrachting betreffen, nu nergens in deze stukken nader wordt ingegaan op de gepleegde feiten waarvoor de dader werd veroordeeld. De inventaris vermeldt overigens ook *“stukken over aanranding van juffrouw”*.

Verder verwijst de Raad naar hetgeen hierover in de bestreden beslissing terdege wordt aangeduid: *“Evenmin haal je enige concrete mogelijke gevolgen aan vanwege de poging tot verkrachting die je in België zou gekend hebben. Hoewel de impact op jouw welzijn van dergelijke feiten absoluut niet onderschat wordt, is de enige reden waarom dit volgens jou een terugkeer in de weg staat het feit dat je de gerechtelijke zaak tegen deze mannen wil verderzetten (CGVS p.16-17).”* De bewering van verzoekster dat hier geen rekening mee werd gehouden, is dan ook niet ernstig en mist feitelijke grondslag.

Uit de stukken die zij bij aanvullende nota voegt, zoals de stukken over de aanranding en het psychologisch attest, blijkt dat verzoekster kampt met psychische en fysieke angstklachten omwille van de poging tot verkrachting hetgeen de ernst van de gebeurtenis onderstreept, maar hieruit kan niet blijken dat zij niet naar Tanzania zou kunnen terugkeren wegens een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, minstens wordt dit in de aanvullende nota op geen enkele wijze geconcretiseerd of uitgewerkt. In de aanvullende nota wordt niet concreet toegelicht wat verzoekster vrees is ten aanzien van haar land van herkomst omwille van deze poging tot verkrachting.

Waar verzoekster zich in voorliggend verzoekschrift weliswaar de vraag stelt *“wat als [zij] ontmaagd is door de verkrachter?”*, ligt er echter geen enkel element voor waaruit kan blijken dat verzoekster zou zijn ontmaagd. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoekster dat een gynaecoloog zal worden geconsulteerd om daarover medische vaststellingen te doen. De Raad moet evenwel vaststellen dat zulk medisch onderzoek, ondanks het indienen van een beschermingsverzoek op 17 augustus 2020, meer

dan twee jaar geleden, nog steeds niet heeft plaatsgevonden. De vraag is in deze stand van zaken dan ook slechts hypothetisch.

Verder haalde verzoekster noch haar moeder dit betoog eerder aan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, hetgeen de vrees in haren hoofde voor mogelijke gevolgen te wijten aan deze poging tot verkrachting in geval van terugkeer naar haar land van herkomst verder relateert. Tevens mist deze loutere vraag en het summiere betoog hieromtrent verdere concretisering en uitwerking in het verzoekschrift zodat niet wordt aangetoond hoe de feiten uit 2019 een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst in de weg staan.

6.7. Waar verzoekster opwerpt dat de verwerende partij heeft nagelaten om rekening te houden met het feit dat haar moeder en broer besmet zijn met HIV, kan zij niet ernstig worden genomen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert immers: *“De medische documenten van jouw moeder en jouw broer waaruit blijkt dat zij HIV positief zijn tonen ook op geen enkele manier aan hoe dit in jouw hoofde voor problemen kan zorgen bij een terugkeer naar Tanzania.”* Verzoekster laat na elementen bij te brengen die hier anders over doen denken; de medische stukken in de aanvullende nota tonen immers evenmin aan hoe de besmetting van haar moeder en broer met HIV aanleiding zou kunnen geven tot een nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster, bij gebrek aan verdere uitwerking of toelichting.

6.8. Wat betreft de overige elementen die verzoekster in het kader van haar beschermingsverzoek bijbrengt, met name dat zij in Tanzania niet naar school zal kunnen, dat zij haar school aldaar opnieuw zal moeten doen omdat zij er al vijf jaar weg is, dat zij verwesterd is en zij haar moedertaal niet meer spreekt, wordt in de bestreden beslissing toegelicht op welke gronden de commissaris-generaal tot zijn besluit komt: *“Je geeft aan dat niet Swahili niet zo goed meer spreekt, maar je verklaart tegelijkertijd ook met je moeder soms nog Swahili te praten (CGVS p.12). Wanneer de dossierbehandelaar erop terug kwam en je vroeg waarom je niet naar school zou kunnen, verwees je opnieuw naar de feiten die jouw moeder aanhaalde ter staving van haar verzoek, namelijk dat je vader er achter zal komen en je zal meenemen naar Masoma en meisjes daar niet naar school gaan (CGVS p.16). Dit is onvoldoende om aan te nemen dat een terugkeer naar Tanzania een vrees voor vervolging of op ernstige schade zou opleveren. Je haalt geen andere redenen aan waarom een terugkeer na een verblijf in België jou problemen zou bezorgen. Evenmin haalt jouw advocaat hier concrete elementen toe aan.”*

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen elementen bij die hier anders over doen denken. De Raad stelt vast dat er in haar dossier geen concrete elementen aanwezig zijn die erop wijzen dat verzoekster dermate is vervreemd van de Tanzaniaanse cultuur dat zij zich bij terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen aan deze cultuur. De commissaris-generaal kon terecht geen elementen afleiden die wijzen op een (toegeschreven) verwestering. Verzoeksters zeer summiere verwijzing naar haar verblijf van vijf jaar in België is hiertoe onvoldoende. Zij toont op geen enkele manier aan dat haar langdurige afwezigheid uit Tanzania voor haar risico's inhoudt en dat zij haar leven ginds niet opnieuw zou kunnen opnemen.

6.9. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Het feit dat je een medisch attest neerlegt waaruit blijkt dat jij niet besneden bent is niet in staat om aan te tonen dat je daadwerkelijk een risico zou lopen om besneden te worden. De identiteitsdocumenten van jou, jouw moeder en jouw broer kunnen evenmin een vrees voor besnijdenis aantonen. Deze documenten kunnen namelijk louter een aanwijzing vormen voor jullie identiteit maar kunnen op geen enkele manier aantonen dat er een vrees voor besnijdenis zou bestaan in jouw hoofde. Ook de huwelijksakte van jouw ouders is hier niet toe in staat, het gegeven dat jouw moeder met deze man gehuwd is kan niet aantonen dat deze ook op jouw besnijdenis zou aandringen.”*

6.10. Waar verzoekster aanvoert dat de commissaris-generaal helemaal niet heeft onderzocht en niet heeft gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend, wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing wordt genomen in overeenstemming met artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet waarbij de commissaris-generaal onderzoekt of de minderjarige vreemdeling eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. De door verzoekster aangebrachte feiten werden in het licht van zowel artikel 48/3 als van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet onderzocht. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

6.11. Uit niets blijkt dat er heden in Tanzania een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt. Een verder onderzoek naar persoonlijke omstandigheden in dit kader dringt zich dan ook niet op.

6.12. Het voorgaande in acht genomen, kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat de minderjarige verzoekster geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor haar rechtvaardigen.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van de minderjarige verzoekster terecht besloten om bij toepassing van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Een schending van dit artikel blijkt niet.

Aangezien niet blijkt dat ten onrechte toepassing werd gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig.

6.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van haar moeder. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

6.14. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, kan bovendien worden opgemerkt dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

6.15. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6.16. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES